

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๖ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๙

กิเลสแฝงฤทธิ์ ธรรมคั่นฟัน

ก่อนจึงหัน

เอานะพระ ภาวนาเอาให้ตึนะ ให้หนักในทางภาวนาสำหรับพระเรา ไม่มีงานอื่นใด บวชเข้ามาเพื่อมรรคผลนิพพาน ไม่ใช่บวชเข้ามาพอเป็นพิธี มหายศหาลากเป็นบ้าไป พระเป็นบ้ามหายศหาลาก ยศหาลากอะไรจะเลิศเลอยิ่งกว่าธรรมยศ ศีลยศ ธรรมยศ วิมุตติ เลิศแล้ว พระพุทธเจ้าท่านหาอย่างนั้น พวกเรานี้หาแต่บุตรแต่คูถ ยศหาลากที่ไหน ตั้งชื่อตั้งนามให้แล้วเป็นบ้าไปเลย เอ้ พระเป็นบ้าเป็นอย่างนี้ ทำไมเป็นอย่างนั้น พระพุทธเจ้าฉลาดเลิศเลอไม่มีใครเกิน ทำไมลูกศิษย์ตถาคตจึงโง่ชะมัด ไปหาแต่สัวมแต่ถาน ไอ้ลาภไอ้ยศหามาสะแตกอะไร มันก็มีแต่ชื่อเฉยๆ ชั้นนั้นชั้นนี้ เจ้าของเป็นไฟ อยู่และเป็นบุตรเป็นคูถในหัวใจมีประโยชน์อะไร

คิดบ้างซิพระไม่คิดใครจะคิด ศาสตราจารย์เอกจอมคิดจอมปราชญ์ สวาททั้งหลายท่านเป็นจอมคิดจอมปราชญ์เป็นลำดับลำดับมา พวกเราทำไมจึงเป็นจอมโง่หาแต่สัวมแต่ถาน หาแต่ลาภแต่ยศ หามาสะแตกอะไร เราอยากพูดให้มันเต็มยัน มันขวางหัวใจมาตลอดๆ ไอ้พระไปหาลาภหายศ หาสรรเสริญเยินยอยิ่งกว่าที่จะหาอรรถหาธรรมในใจตามพระประสงค์ของพระพุทธเจ้า นำทุเรศนะ หาธรรมในใจซิ อะไรจะเลิศเลอยิ่งกว่าธรรม มีธรรมในใจแล้วอยู่ไหนสบายหมด เลิศตลอดเวลา พูดให้มันชัดๆ หาธรรม อย่างนั้นซิ ถ้าลงได้เต็มหัวใจแล้วอยู่ที่ไหนก็อยู่เถอะว่างั้นเลย เลิศตลอดๆ อยู่ใต้ดินก็เลิศ อันนี้ไม่ได้ขึ้นอยู่กับดินกับน้ำกับลมกับไฟ ขึ้นอยู่กับธรรมอันเลิศอย่างเดียวเท่านั้น

ให้พากันตั้งใจภาวนานะ สติเป็นสำคัญ นี่ผมพูดเสมอ ตั้งสติให้ดี ใครประกอบความเพียรสติไม่ขาด ผู้นั้นจะมีรากมีฐานโดยลำดับลำดับ ฟาดถึงมรรคผลนิพพานไม่ต้องสงสัย สติเป็นสำคัญมากทีเดียว นักประกอบความเพียรมักจะขาดสติ ไม่ถือสติเป็นสำคัญ จำให้ตึนะสติเป็นสำคัญมาก ความพากเพียรตั้งแต่ต้นถึงมหาสติมหาปัญญา ออกจากสติสัมมชุกคฤกคณาน จากนั้นก็เป็นสติปัญญาอัตโนมัตติ จากสติปัญญาอัตโนมัตติ แล้วก็ไปมหาสติมหาปัญญา ออกจากภาคปฏิบัติ ให้มันเห็นชัดๆ ในหัวใจเป็นไร

มีแต่อ่านตำราเป็นนอนแทะกระดาษมันเกิดประโยชน์อะไร พระพุทธเจ้าไม่ได้สอนให้เป็นนอนแทะกระดาษ เป็นนกขุนทอง แก้วเจ้าขาๆ นอนแทะกระดาษเกิดประโยชน์อะไร เรียนเอาความจำมาเป็นมรรคเป็นผลไม่มีประโยชน์ กิเลสไม่

ถลอกปอกเปิกสักตัวเดียว เรียนมาเพื่อประพฤติปฏิบัติกำจัดกิเลสออกจากใจนั้น ถูกต้อง

ท่านว่าปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ คืออะไร ปริยัติคือการศึกษาเล่าเรียน เช่น พระพุทธเจ้าท่านประทานพระโอวาทให้ เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ นี่เป็นปริยัติเรียน แล้วจากพระโอษฐ์พระพุทธเจ้า ที่นี้ก็เอาเกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ มาเป็นภาคปฏิบัติ พินิจพิจารณาคลี่คลายอีก ผลเกิดขึ้นก็มีความสงบเย็นเป็นลำดับลำดับ นี่เรียกว่า ปฏิเวธ คือผลที่เกิดขึ้นจากงาน นี่ปริยัติ ปฏิบัติ ปฏิเวธ ถ้าไม่มีอันนี้แล้วศาสนากว้างเปล่า พวกเราเป็นหนอนแพะกระดากอยู่เฉยๆ ไม่ได้เรื่องได้ราวอะไร

เวลานี้ศาสนากำลังถูกเหยียบย่ำทำลายจากกิเลส ใครก็ขยอแต่กิเลสๆ กิเลสยอไปเท่าไรสามโลกธาตุดูซิ ใครขยอกิเลสแล้วมีความสุขความเจริญเอามาอดทนหน่อยนะ มันเป็นอย่างนี้ อยู่ที่ไหนก็ขยอกิเลสๆ แล้วร้อนกันทุกหย่อมหญ้า นี่ละโทษแห่งการขยอกิเลส ยอธรรมดูซินะ ปฏิบัติธรรม รักษาให้ดี เรื่องความดีงาม เอา รักษาให้ดี จะพาคนจมลงนรกหรือ เต็มวันนี้พวกเรามันตกนรกทั้งเป็นนะ เพราะไม่ปฏิบัติตามทางของพระพุทธเจ้า มันตกนรกทั้งเป็น กิเลสตัวเป็นพินเป็นไฟมันเผาอยู่ในหัวใจนั้นนะ เอาชื่อเอานามเอายศอาบรรดาศักดิ์อะไรเข้ามากลบจะให้มันหายทุกข์ มันไม่หาย กลบก็กลบไปอย่างนั้นแหละ ไฟกิเลสมันไม่ได้ขึ้นกับใคร

พากันตั้งอกตั้งใจปฏิบัติ เคยซ้ำแล้วซ้ำเล่าเรื่องสตินี่นะ ใครตั้งสติดี เอาแน่นอนเลยคนนั้น ยืนตัวให้เลยอย่างไรผ่านได้ๆ ที่แรกตั้งรากตั้งฐานได้ สติมีกิเลสไม่เกิด จำให้ตีค่านี กิเลสเกิดจากสังขาร สังขารเป็นเครื่องมือของสมุทัย สมุทัยคืออะไร อวิชชาอุปจฺจยา สงฺขารฯ ส่งออกมา นั่นละเอาไฟมาเผาหัวใจเรา ถ้าอันนี้ได้ออกพุท ออกไปแล้วเอาไฟมาพร้อม สติตั้งอยู่ปากช่องที่มันจะออก ปิดไว้ให้ดี คำบริกรรมมีเอาลงไปตามฐานของจิต

ผู้มีความสงบ สติอยู่กับความสงบ ผู้ที่ยังไม่ได้ความสงบ เอาคำบริกรรมเป็นเครื่องกำกับ แล้วสติจับอยู่ตรงนั้น เอาดูซินะมันจะผิดไปไหนธรรมพระพุทธเจ้า ที่พูดมานี้ได้ทำมาแล้วนะ ไม่ได้มาสู่มสู่มห้าสอนท่านทั้งหลาย สอนอย่างแม่นยำ เพราะเรา ได้ปฏิบัติมาเต็มเม็ดเต็มหน่วย หายสงสัยในธรรมพระพุทธเจ้าหมดทุกประเภทเลย แล้วกราบพระพุทธเจ้าราบเลย ที่เราสอนอยู่เวลานี้ท่านทั้งหลายเข้าใจว่าผมเป็นบ้าหรือ ถ้าว่าผมเป็นบ้า ท่านทั้งหลายก็เป็นบ้าหมดเลย ปีนเกลียวพระพุทธเจ้า เหยียบหัวพระพุทธเจ้า ไม่เชื่อพระพุทธเจ้า นี่พวกบ้า เข้าใจไหมละ

ถ้าเชื่อพระพุทธเจ้า เอาซินะ ท่านสอนว่ายังไง สติเป็นอย่างนี้ ปัญญาเป็นอย่างนี้ อยู่กับพวกเรานี้ละ ท่านสอนลงที่หัวใจ เอาให้จริงให้จังสักหน่อยนะ มันไม่มีใครจริงใครจัง

นะ ถือศาสนาถือเพียง เอ้ย พุดไม่ถูกนะ เวลาถาม ถือศาสนาพุทธ อยู่ในท้องแม่ฉันก็ พุด ออกมาแย่งปากแม่พุด ถือศาสนาพุทธ แต่ตัวมันทั้งแม่ทั้งลูกเป็นลิงทั้งนั้น พวก เรายี่พุทธ พระทั้งหลายนี่พุทธ พวกพุทธลิงพวกนี้ะ พุดแล้วมันนำโมโห โมโหก็โมโห เอะโมโหแบบนี้ มันโมโหจริงๆ นะมองดูมันขวางหูขวางตา แบบหูหนวกตาบอดไป อย่างนั้น ให้กิเลสเหยียบโน้นเหยียบนี้ ไปที่ไหนมีแต่กิเลสออกหน้าออกตา

ที่อื่นเราก็ไม่ว่า ไฉ่วัดนี้ะ พระนี่นำ ที่น่าจะอบรมศีลธรรมให้เกิดมีในจิตใจของ ตนไม่สนใจ วิ่งไปหาส้วมหาดาน หาลาภหายศ หาความสรรเสริญเยินยอ ซึ่งเป็นเรื่อง โลกๆ เรื่องกิเลสล้วนๆ ทาธรรมชนะ สติธรรม ปัญญาธรรม วิริยธรรม ตั้งลงไปในจิต เจ้าของ ศีลรักษาให้ดี สติให้ตั้งมั่นทุกสิ่งทุกอย่าง นี่ละสมบัติอันเลิศเลออันล้ำค่าของ พระ นี่คือสมบัติของพระ นอกจากนั้นเป็นสมบัติของโลกเขา จะมีกองเงินกองทองเท่า ภูเขาก็เป็นสมบัติของโลก ส่วนสมบัติของพระคือ ศีลสมบัติ สมาธิสมบัติ ปัญญาสมบัติ วิมุตติสมบัติ นี่เป็นสมบัติของพระ ออกมาจากพระศาสดาท่านประทานให้ คือสมบัติ อันเลิศเลอ จำให้ตึนะ เอาละพอ

หลังจ้งหัน

ตานี้สำคัญมาก อวัยวะส่วนใดจะวิกลวิการไปบ้างนี้ก็ไม่เป็นไร เมื่อตาดียังมี ความหมายมองอะไร พอตื่นปั๊บมันจะมองตลอด..ตา มีความหมาย ถ้าตาบอดเสียอย่าง เดียวไปนั่งอยู่บนกองเงินกองทองก็ไม่มี ความหมาย เราจึงเอาจุดนี้แหละ ตานี้ให้ ความหมายมากมนุษย์เรา เรื่องตานี้สำคัญ หูหนวกไม่เป็นไรขอให้ตาได้มองเห็นเป็น ความหมายในสายตาๆ พอตาบอดปั๊บเท่านั้นหมดความหมาย นั่งอยู่บนกองเงินกอง ทองก็ไม่มี ความหมาย เพราะฉะนั้นเราจึงได้พยายามในจุดนี้ จากนั้นแล้วกำลังเริ่มตั้ง บุริรัมย์ ก็คิดว่าได้หลายจังหวัดแถวนั้น ศรีนครินทร์ก็ตีเข้าไปทางนั้นอีกใช้ไหมล่ะ ทาง อุตรก็ไปหนองคาย สกลนคร นครพนม เลย หนองบัวลำภู...ตา จากนั้นก็ตั้งบุริรัมย์ พอได้บุริรัมย์แล้วก็ตั้งภาคไหนอีก จะพิจารณาหาความสำคัญเสียก่อน แล้วก็ค่อย พยายาม

การเงินการทองจะรอให้มีมันไม่มีแหละ มีเท่าไรลากออกไปเลย ฎไปเลยได้ไปเลย ได้แคไหนเอาแค่นั้น ต่อไปมันก็ได้เอง เรามันไม่เคยมีเงินเป็นกอบเป็นกำแหละ มี ไม่ได้นะเรา มีมาปั๊บออกแล้วๆ มันอยากออกตั้งแต่ยังไม่จะมีจะว่าไง มาเท่าไรมันก็หมด ไปๆ

วันนี้คงไม่เทศน์อะไรมาก เมื่อเช้านี้ก็เทศน์แล้ว เทศน์ธรรมะเมื่อเช้าเป็นธรรมะ มีแปลกประหลาดอยู่บ้าง มีแต่กิเลสแฝงฤทธิ์ๆ ธรรมก็คันพินละชิ กัดเอาเสียบ้าง ธรรมคันพินกัดเอาเสียบ้าง (หลวงตาเจ้าคะ ขออนุญาตนิดหนึ่ง แบบเวลากลางคืนเรา

ฟังเทศน์หลวงตาด้วยภาวนาไปด้วย แล้วมันเจ็บหายไปเลยนี้แต่เราไม่มีปัญหานี้จะทำ
 ยังไงดีคะ) คือจิตเข้านี้แล้วเสียงมันก็หาย พอจิตมันเข้านี้แล้ว เรียกว่าช่วยตัวเองได้แล้ว
 เสียงก็หายไป เพราะอันนั้นกล่อมจิตให้สงบลง พอจิตลงแล้วที่นี้เสียงก็อยู่สูง ๆ
 เว้า ๆ สูง ๆ เหมือนอย่างคำบริกรรม เวลาจิตเข้าทับคำบริกรรมจะขาดไป นี่จิตช่วย
 ตัวเองได้แล้วเข้าพัก พอถอยออกมาคำบริกรรมก็ติดกันไปหมุนกันไปเรื่อย ๆ

(แล้วปัญญาเราจะออกยังไงคะหลวงตา พอฟังหลวงตาเทศน์แล้วเราบอก เอ๊ะ
 ปัญหานี้จะออกยังไงนะออกไม่ค่อยถูกคะ) คำว่าปัญหานี้ท่านแสดงไว้อย่างแบบฉบับ
 ปัญหานี้ออกด้วยความพินิจพิจารณา ผู้ปฏิบัติตามแนวทางที่ถูกตั้งก็คือว่า เมื่อจิตมี
 ความสงบพอสมควรจิตไม่วุ่นวาย เรียกว่าจิตอิมารมณฺ์ นั้นละพาจิตที่สงบออก
 พิจารณาทางด้านปัญญา ออกพิจารณานี้มันก็รู้ไปเห็นไป ๆ รู้ไป ไร้ เรื่องปัญญาพิสดาร
 มากนะ ลงปัญญาได้ออกนี้มันกระจายกว้างขวางมากประมาณไม่ได้เลยนะปัญญา จะ
 กว้างขวางขนาดไหนก็ตามในปัญญาของผู้ยังมีกิเลสจะแก้กิเลสตัวเอง มันจะหมุนเข้ามา
 นี้นะ ปัญญาออกเท่าไรจะหมุนเข้ามาแก้ตัวเอง ๆ เรื่อย ๆ ออกจากจิตที่มีความสงบ

เมื่อจิตอิมารมณฺ์ไม่ยุ่งเหยิงวุ่นวายแล้ว เราก็พิจารณาทางด้านปัญญาแยกธาตุ
 แยกชั้นธสกลกายเขาเราอะไร แยกดูให้เห็นตามความเป็นจริง ที่นี้มันจะเหมือนไฟได้
 เชื้อ มันเห็นอันนี้แล้วมันจะติดอันนั้นพันอันนี้ติดนี้เข้าใจนั้นเข้าใจนี้เรื่อย ๆ จากนั้นก็
 กว้างออก ๆ กว้างออกเท่าไรมันก็ยังเห็นกิเลสที่ละเอียดเข้าไปโดยลำดับ ๆ ภายในหัวใจ
 ตัวเอง กว้างออกเท่าไรปัญญามันเข้ามาชำระกิเลสภายในจิต เรื่องปัญญา ไร้ พิศดาร
 มากนะ ศีล สมาธิ ปัญญา นั้นถูกต้อง สีลปริภาวิโต สมาธิ มหปฺผลโล โหติ มหานิสฺโส
 ศีลเป็นเครื่องหนุนสมาธิ คนมีศีลแล้วจิตใจย่อมไม่เดือดร้อนทำสมาธิสงบได้เร็ว

สมาธิปริภาวิตา ปญฺญา มหปฺผลลา โหติ มหานิสฺสา สมาธิเป็นเครื่องหนุน
 ปัญญาให้เดินได้อย่างคล่องตัว ปญฺญาปริภาวิโต จิตฺตํ สมฺมเทว อาสเวหิ วิมฺจุจติ
 ปัญญาเป็นเครื่องชักฟอกจิตให้หลุดพ้นจากกิเลสโดยชอบ ปญฺญาปริภาวิโต จิงว่า ศีล
 สมาธิ ปัญญา พอถึงปัญญาแล้วก็วิมุตติ ปัญญาต่างหากแก้กิเลส สมาธิตีกิเลสให้สงบ
 ตัวเข้ามาจิตอิมตัว ที่นี้ออกพิจารณาทางด้านปัญญาคลี่คลาย ๆ นี้ละถอนกิเลสถอนด้วย
 ปัญญา สมาธิตีกิเลสทะล่อมเข้ามา จิตใจมีความสงบอิมารมณฺ์แล้วก็พิจารณาทางด้าน
 ปัญญามันก็ออก ๆ

ธรรมของพระพุทธเจ้านี้ก็เคยพูดแล้ว เทียบกันกับสระน้ำที่สะอาดสุดยอดเลย
 แต่ถูกจอกแหนปกคลุมไว้มองหาน้ำไม่เห็น จิตใจทั้งดวงเป็นอย่างนั้นละ ใจแท้เป็น
 อย่างนั้น แต่กิเลสมันปกคลุมหุ้มห่ออยู่ข้างนอก ปกคลุมแล้วมันยังหลอกสัตว์อีกด้วย
 มันไม่เหมือนจอกเหมือนแหนนะ มันหลอกด้วย จอกแหนนี้มันหลอกด้วย ให้เป็น

บ้าไม่เลิก คือบ้าเรื้อรังบ้าภพบ้าชาติเพราะกิเลสนี้แหละ พอเปิดออก ๆ ด้วยปัญญา ด้วยความเพียรเข้าไปเปิด เปิดออกเข้าไปมันก็ค่อยชัดเข้าเห็นเห็นน้ำเข้าไป ๆ เรื่อย ๆ เปิดออกหมดจ้ะเลย ที่นี้อยู่ที่ไหนมีแต่ธรรม ภายในใจมีแต่ธรรมล้วน ๆ นั่นละที่นี้เลิศเลอ คำว่าเลิศเลอนี้ไม่มีที่ต้องติแล้ว คือมันเลิศเลอสุดโลกสุดสงสารสุดสมมุติโดยประการทั้งปวง ความเลิศเลอของจิตที่บริสุทธิ์นี้เป็นอย่างนั้น เลิศไม่เหมือนโลกทั้งหลายเลิศเลิศธรรมเป็นอย่างนั้น

เราจึงได้เน้นหนักทางด้านภาวา สอนพระเราให้เปิดจิตออกไปดูชินะมันเป็นอย่างไย เปิดออก ๆ มันจะกว้างออก ๆ ไม่มีเราพูดจริง ๆ เท่าที่ผ่านมาเรื่องศาสนาต่าง ๆ เราไม่ได้ตำหนิติเตียนศาสนาใด เราพูดตามหลักความเป็นจริง ไม่มีศาสนาใดที่จะจี้เข้าไปถึงจุดสำคัญแห่งวัฏจักร คือวัฏจักร ด้วยการภวานาจิต ศาสนาพุทธเท่านั้น มีเท่านั้น จึงเรียกว่าศาสดาองค์เอก เอกแท้ ๆ เอกไม่มีสองมาเป็นคู่แข่ง คำว่าเอกมันหลายเอก เข้าใจไหม เอกตาข้างเดียวก็มี ถ้าตาข้างนี้บอดแล้วก็เรียกตาบอด ถ้ามีตาอยู่ข้างหนึ่งดีอยู่แล้วเขาเรียกว่าเอกตาข้างเดียว เอกอันหนึ่งไม่มีใครคู่แข่ง นั่นมันหลายชั้นนะ พวกเรามันมีแต่พวกเอกตาข้างเดียว ถ้ามันบอดแล้วหมดเลย เอกของพระพุทธเจ้าเอกไม่มีใครเสมอ มีหนึ่งเท่านั้น

พอถึงจุดนี้แล้วมันหมดเลยนะ ทุกอย่างมันเลยไปหมดเสียทุกอย่าง จิตถ้าถึงขั้นบริสุทธิ์เต็มเหนี่ยวแล้วเลยไปเสียทุกอย่าง เรียกว่าเลยสมมุติ ถ้าจะพูดก็พูดไม่มีอารมณ์ จะพูดหนักพูดเบาพูดอะไร ๆ ใช้กิริยาตามสมมุติให้สมมุติรับทราบ ๆ จะเป็นผลเป็นประโยชน์จากการใช้นี้ออกไปสู่สมมุติเท่านั้นเอง ธรรมชาติมันไม่มีอะไร หมด ท่านว่านิพพานเที่ยง ท่านจะไปหาที่ไหนท่านดูจิตของท่าน นิพพานเที่ยงก็คือจิตดวงนี้เองเที่ยงแล้ว เรียกว่าเป็นธรรมชาติ จิตดวงนี้เป็นธรรมชาติแล้ว ถ้าอยู่ในร่างอันนี้ก็เรียกว่าร่างท่านเป็นพระอรหันต์ คือจิตดวงนั้นละเป็นธรรมชาติอยู่ท่ามกลางของสมมุติคือกองธาตุ กองขันธนี้ จิตครองตัวอยู่นี้ อันนั้นเป็นธรรมชาติ

ร่างกายนี้มันก็เปลี่ยนแปลงของมันไปธรรมดาเหมือนโลกทั่ว ๆ ไป กิริยาเราจะใช้ยังงี้ก็ได้ใช้อันนี้นะ แต่ธรรมชาตินั้นคงเส้นคงวาตลอดเลย ไม่มาเกี่ยวกับกิริยาอาการของร่างกายนี้ จะทำอะไรให้เกี่ยวก็ไม่มี เพราะกิริยาอะไรมันเป็นสมมุติทั้งหมดนั้นไม่ใช่สมมุติเป็นวิมุตติเพียงอันเดียวเท่านั้น ไม่มีอะไรเข้าผ่านได้เลย ท่านจึงว่านิพพาน ๆ คือดับสนิท อย่างพระพุทธเจ้านิพพาน คือดับสมมุติในขันธของท่านนี้ดับไปพร้อม แต่ก่อนดับแต่สมมุติโดยประการทั้งปวง แต่ขันธนี้ยังมีรับผิตชอบอยู่ ที่นี้พอขันธสลายไปนี้เรียกว่านิพพานไปเลย ดับหมด รับผิตชอบในขันธก็ไม่มี หมด ท่านเรียกว่านิพพาน ๆ

เหล่านี้ธรรมพระพุทธเจ้าแสดงไว้แล้วว่า สนุทธิฎฐิโก ผู้ปฏิบัติจะเห็นผลงานของตนเป็นลำดับลำดับไป ไม่ต้องไปทูลถามพระพุทธเจ้า อย่างที่พูดบ้าง บอๆ อะไรที่ว่าเป็นพระอรหันต์ต้องพระพุทธเจ้ารับรอง ถ้าเป็นพระอรหันต์แล้วต้องพระพุทธเจ้ารับรอง ก็ สนุทธิฎฐิโก ประกาศไว้แล้ว พระพุทธเจ้าก็ประกาศไว้ตรงนั้น รับรองในที่นั้นแล้ว ให้มันรู้เข้าซิ นี่มันไม่เคยปฏิบัติไม่เคยสนใจ มาพูดบ้างไม่น้ำลายเฉยๆ เป็นพระอรหันต์ต้องให้พระพุทธเจ้ารับรองมีที่ไหนไม่เคย แต่ สนุทธิฎฐิโก ประกาศไว้เรียบร้อยแล้ว นั่นคือองค์ศาสดา ประกาศผางออกไปรับรองตัวเองผิงเลย ธรรมก็เหมือนโลก ใครหาธรรมเจอธรรม หาโลกเจอโลก หาบาปเจอบาป หาบุญเจอบุญมีอยู่ด้วยกัน ไม่มีอะไรบกพร่องในโลกนี้ เราเสาะตรงไหนแสวงหาตรงไหนก็ได้ตรงนั้น ถ้าไม่หากี่ไม่ได้ เอาละ วันพูดเพียงเท่านี้พอสมควร

วันนี้ได้ทองคำหรือเปล่า (๔ บาท ๖๘ สตางค์ครึ่ง) นั่นเห็นไหมไม่เสียลดตายวันหนึ่งได้ได้อยู่ออย่างนั้นละ วันเท่านั้นบาทเท่านั้นบาทมันก็มากขึ้นๆ เดียวนี้มันได้ ๒๒๘ กิโลแล้วมัน ทองประเภทน้ำไหลซึมได้ ๒๒๘ กิโลแล้ว นั่นเห็นไหมละของเล่นเมื่อไร ถ้าไม่พูดไม่ได้เลย ก็เราเป็นห่วงคลังหลวงของพี่น้องลูกหลานไทยเรา เมื่อพอตะเกียกตะกายได้เราก็พาตะเกียกตะกายให้เป็นหลักของชาติไทยเรา ทองคำเป็นสำคัญมาก โลกยอมรับเรื่องทองคำ ประเทศไหนมีทองคำมากประเทศนั้นแข็ง พลเมืองน้อยก็แข็ง ถ้าไม่มีทองคำพลเมืองมากขนาดไหนก็ไม่มี ความหมาย มันสำคัญอยู่ที่ทองคำเป็นหัวใจของชาติ เราจึงพยายาม

ที่พวกพี่น้องชาวไทยเราทั้งประเทศ ได้อุตสาหะพยายามหาทองคำคราวช่วยชาติคราวนี้ได้ตั้ง ๑๑ ตัน รวมทั้งอันนี้ด้วยแล้วก็มันจะเข้าร่วม ๓๐๐ กิโลมัน ๑๑ ตันกับ ๓๐๐ กิโลน่าจะไม่ต่ำกว่านั้นแหละ ก็ได้แบบนี้แหละค่อยขึ้นไปเรื่อย เราพยายามจนเข้าๆ กวาดเข้าๆ หนุนส่วนกลางของเรา เพราะฉะนั้นพอได้ยินว่าเอาเงินนั้นไปถลุงๆ เราจึงโมโหละซิ คนหนึ่งหาแทบล้มแทบตาย หาเข้ามาสู่หัวใจของชาติเรา คนหนึ่งมาลากเอาจนจะไม่มีตบมีปอด นี่ซิมันโมโห นี่ธรรมนำโลก กับโลกนำโลกต่างกันยังไงบ้าง ดูเอาซิ ธรรมนำโลกยกเราเป็นผู้นำนี้เลย บาทหนึ่งเราไม่เคยแตะคิดดูซิ ขนเข้าทั้งนั้นเลย พอออกก็เป็นประโยชน์ทั้งหมด ออกไปไหนก็เป็นประโยชน์ อันนั้นได้มาเท่าไรขนเอาไปถลุงกันหมดๆ พูดแล้วมันโมโหนะ คนหนึ่งหาเข้าขนเข้าคนหนึ่งขนออก นี่ละ ธรรมขนเข้า โลกก็เลสเต้นหากินไม่พอขนออก มันต่างกันนะ โลกนำโลก ธรรมนำโลก ต่างกัน เอาละ

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th
และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร
FM 103.25 MHz